

Veysel Karaburç

12 yaşında
Gaziantep Şahinbey
Pazarbaşı İlkokulu

ANNEMİN SESİ

İletişim aracı denince benim aklıma cep telefonu geliyor. Benim cep telefonum var. Nereye gidersem hep yanımda taşıyorum. Babamın da var, annemin de var. Biz üç kişilik bir aileyiz ama üç telefonumuz var.

Babam Gaziantep'te çalışıyor. Annem Artvin'de çalışıyor. Gaziantep'le Artvin birbirine çok uzak. Biz bir keresinde 24 saatte gittik. Bir keresinde de yolda kaldık. Ben tatillerde annemin yanında kalıyorum. Okul zamanlarında babamın yanında kalıyorum.

İletişim aracım olan cep telefonum benim için hem annemin sesi hem de babamın sesi demektir. Çünkü onların sesini istediğim zaman bana duyuruyor. Her isteğimi iletişim aracım olan cep telefonumla söylüyorum. Telefonum yanımda olunca sanki annemle babam yanımda sanıyorum. Telefonum olmazsa korkuyorum. O beni koruyor. Çünkü bir şey olsa hemen arıyorum korkum geçiyor.

Bir keresinde okulda herkes simit ayran içiyordu. Benim param yoktu. Canım çok istemişti. Hemen babamı aradım. Babam geldi ve simit ayran aldı. İletişim aracım olmasaydı babamı çağıramazdım. Annemin sesini her zaman duyuruyor bana. Yoksa çok özlerdim onu telefonum olmasaydı. Annem uzakta olduğundan iletişim kuramıyoruz. Ama bana iletişim aracım olan cep telefonumla uzakta annemin sesini alıyorum. Böylece bana iletişim aracım olan cep telefonum annesizliği unutturuyor, annesiz kalmıyorum.